

Preek ds. T.J. Keegstra – H.C. Zondag 46

Ps. 148 : 1, 5

Ps. 40 : 1, 7

Ps. 147 : 7

Ps. 4: 1, 2, 3

Ps. 33: 1, 4, 7, 8

Lezen: Joh. 8 : 30 - 47 en 1 Joh. 3 : 1 - 9

Tekst: H.C. Zondag 46

Gemeente van de Here Jezus Christus,

In onbegrijpelijke liefde heeft Vader ons weer tot zijn kinderen gemaakt. Nu moeten we Hem ook aanroepen als kinderen. Daar wacht Hij op. Bidden moet!

Alleen is het dan wel van belang dat naar zijn wil bidden. Vader laat dat niet echt over aan ons inzicht en ons gevoel.

Men denkt dat soms. Men 'voelt' dat God zo is, dus spreken ze Hem aan, zoals zij menen dat Hij is. Anderen denken anders over Hem. Dus spreken zij Hem aan op hun manier. Vormen ze zich later weer een ander beeld van God, dan bidden ze weer op die manier. De Here leert ons iets anders. Als zijn discipelen Hem vragen: "Here, leer ons bidden.", dan zegt Hij niet: Bidt maar wat je wilt, maar: Bidt aldus. Ons bidden wordt door Hem aan nonnen gebonden. Aan Vaders normen.

Nou, als iemand weet wat normen zijn, dan is Hij het wel. Niemand heeft ooit God gezien, Maar Hij, de eniggeboren Zoon, weet hoe wij Vader moeten aanroepen.

Dan wordt het meteen geweldig. Want Hij leert ons Vader aan te spreken met die ene naam die de kroon van al Gods heerlijke namen is!

Ik vat deze rijkdom zo samen: Roep Hem aan met de kroon van zijn heerlijke namen.

1. Dat mag
2. Dat moet
3. Dat vraagt ontzag en vertrouwen

1. Bid aldus: Onze Vader. Dat is echt niet een oproep aan ieder die maar godsdienst pleegt of die ergens een 'god' aanbidt.

Ik denk nog even aan dat fabeltje dat de Moslims, de Hindoes en de Boeddhisten bij alle verschil toch dezelfde God aanbidden als wij. Maar zo is het niet! Hoe godsdienstig die mensen ook mogen zijn, - en dat zijn ze! - toch aanbidden ze niet de enig, ware God die de God en Vader van de Here Jezus is.

Ik denk ook aan dat versje wat wordt gezongen: Kind'ren van één Vader zijn wij allemaal. Dat kan in onze oecumenistische tijd heel wat misverstanden oproepen. En het is nog gevaarlijk ook! Want we zijn niet allemaal kinderen. We waren het wel. Want we zijn allemaal van Gods geslacht. Toen Hij ons schiep wilde niets anders dan onze Vader zijn. Zo wandelde Hij met Adam en Mannin als met zijn kinderen. Wat was dat goed. Gaaf!

Sindsdien is er veel gebeurd. Gods kinderen wilden niet meer met Vader te maken hebben en zijn van Hem weggelopen. Ze hebben de band met thuis verbroken en de deur van Gods paleis achter zich dicht gegooid. Zo zijn we verloren zonen en dochters geworden.

Hoe erg moet dat voor Vader zijn geweest! Nota bene, die zo kostelijk geschapen kinderen wilden met Vader niets meer te maken hebben: "Adam, waar ben je?" In bruto ongeloof bleven velen de dood verkiezen boven het leven met Vader. Ondanks zijn verlossing kiezen door God verlost kinderen later toch weer tegen Hem! Een heel volk werd uit Egypte verlost, maar de meesten kwamen om in de woestijn. Ze konden niet ingaan vanwege hun ongeloof.

Ik denk ook aan die ontroerende klacht van God in Mal. 1: 6: "Een zoon eert zijn vader en een knecht zijn heer. Indien Ik nu een Vader ben, waar is de eerbied voor Mij?"

Of neem dat gesprek van de Here Jezus met de Farizeeërs in Joh. 8. Die mensen dachten dat het wel goed zat met hen. Ze waren toch kinderen van Abraham? Verbondskinderen? Nou, wie deed hen dan wat? En dan komt dat ontdekkende woord van hun Heiland: "Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw Vader doen. Om door de grond te zinken!

Zo komt ook vanmorgen/vanmiddag deze vraag op ons af: Wie is uw Vader? De duivel? Of God? Een indringende vraag. Want de hang naar het leven buiten God is er óók bij ons.

Daarom heeft het antwoord op die vraag ook alles met de Here Jezus te maken. Leest u maar: "God is immers door Christus onze Vader geworden." M.a.w.: Niet wij hebben het voor elkaar gemaakt. Nee, we hebben alles aan de Here Jezus te danken. Doordat Hij in onze plaats

Gods toom heeft willen stillen. En daarvoor zelfs zich buiten de hemelpoort heeft laten sluiten!

Zo is God weer onze Vader geworden! Laat dat staan, broeders en zusters, jongens en meisjes nu de duivel door zijn instrument, de afvallige theologie, bezig is om dit hart van het evangelie ons uit de handen te slaan. Het gaat hier om onze eeuwige verlossing. Zoals Paulus heel kernachtig formuleerde in Ef. 1: "God heeft ons 'begenadigd' in de Geliefde."

Dat zijn we: begenadigden! Vrijgesproken dank zij het bloed van Gods Geliefde. Zo mogen we God aanspreken als Vader: In de Geliefde.

Ik denk aan wat Calvijn in zijn Institutie schreef: "Wie zou durven komen tot zo'n vermetelheid dat hij zichzelf de eer zou aanmatigen Gods kind te zijn, indien wij niet in Christus waren aangenomen tot kinderen der genade?"

Ja, wie zou zich ooit kind van God durven noemen als de Here Jezus ons niet voor Vader had teruggekocht?

Daar komt nog bij dat de Here Jezus ons niet alleen door het kruis alleen voor Vader heeft teruggekocht. Hij komt ons bovendien nog vernieuwen door zijn heilige Geest. De Geest zelf wordt in zond. 46 niet genoemd. Maar bij het Schriftbewijs vindt u het woord van de Here Jezus uit Luk. 11: 13: "Indien gij die boos zijt, weet goede gaven te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader in de hemel de heilige Geest geven aan wie Hem daarom bidden?"

M.a.w.: omdat God door Christus weer onze Vader is, daarom geeft Hij ons ook de Geest die ons vernieuwt. En door die Geest leert Hij ons 'Abba, Vader' noemen. "Die Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn."

Het is de Geest van Christus die onze harten richt op de Vader van Christus. Hij neemt het uit de Here Jezus en doet het ons verkondigen. Ook vandaag is Hij daar weer mee bezig door de preek! Daardoor wordt die unieke verlossing opnieuw bij ons aangedrongen. En onze harten openen zich voor het vriendelijk licht van Gods verzoende aangezicht. Zo sluit zich de hing. We roepen God aan als Vader in de Zoon en door de heilige Geest.

Wat krijgt dit gebedsgebed zo een rijke inhoud, broeders en zusters, jongens en meisjes. Bid dan aldus: Onze Vader. O, als je op jezelf let, je durft niet. Want het is me nogal wat. We komen bij ons bidden te staan voor de hemelse majesteit van God! Horen en zien vergaan je hier. Wie durft er te verschijnen voor de troon van die majesteit? Wie kan daar verschijnen? Dat is alleen te danken aan Gods soevereine genade in de Geliefde. Daardoor zijn we kinderen. U, ik, jullie. Wij allen samen. Want let er op dat de Here ons niet leert bidden: "Mijn", maar "Onze Vader". M.a.w.: Ik ben niet alleen Gods kind. We zijn het samen. We zijn met elkaar begenadigd in de Geliefde. Wie Gods genade aanvaardt gaat behoren tot de beste familie die er bestaat.

Je kunt je soms schamen voor je familie. Als daar bv. zonde heerst. Of ook voor je schoonfamilie. Aan de andere kant kun je soms trots op je familie zijn. Hoewel, daar moeten we voorzichtig mee zijn. God kan zo maar blazen in die trots. Want Hij weerstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade.

Maar als je kind van God wordt dan kom je in een heel goede familie terecht. Je wordt dan verbonden met Gods huisgezin van alle tijden en plaatsen. Met heel de feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen die ingeschreven staan in de hemel. Ook met

de geesten van de rechtvaardigen die de voleinding bereikt hebben. Je wordt familie van Abraham, Izaäk en Jakob. Van Mozes en David. Van Petrus en Johannes. Van Paulus en Barnabas. Van Luther en Calvijn. Van De Cock, Kuyper en Schilder. En van nog veel meer. Je gaat omdat je God als Vader gekregen hebt, samen met al die kinderen Hem als Vader aanroepen. Je bent één met al die kinderen waar ter wereld ook.

Er wordt vandaag veel gesproken over broederschap. "Alle Menschen sind Brüder", heet het dan. Dat is een idealistisch eenheidsstreven dat leidt tot niets. Want het bewerkt geen echte broederschap. Die ontstaat echt niet als alle mensen, zoals men zegt, van goede wille zijn. Want geen mens is van goede wille.

Er is maar één weg die ons als broeders en zusters samenbindt: de weg van het geloof in de Here Jezus die zich eerst voor ons heeft overgegeven. En die ons nu ook door zijn Geest vernieuwt tot broeders en zusters.

Alleen Gods genade bindt tot één familie samen. Tot een universele familie. Het wordt een grote menigte uit alle volken, stammen, talen en naties. Huidskleur of nationaliteit doen daar niets aan af. Want door het kruis heeft de Here Jezus de tussenmuur die scheiding maakte afgebroken. We zijn allen huisgenoten van God. Gebouwd op het fundament van apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus zelf de Hoeksteen is.

Wat een wonder is het, als je 's morgens mag opstaan om samen met al die kinderen te zeggen: "Onze Vader die in de hemelen zijt. Echt om je over te verbazen en je te verblijden. Maar 66k om uit te leven!

2. Dat is het tweede: Vader-zeggen moet.

Ja, want die gave houdt meteen een opgave in: We moeten nu ook gaan leven als kinderen van God. Over heel de linie. Te beginnen bij ons gebed. Hij moet daarin door ons als Vader worden aangesproken. Dat laat Hij echt niet aan de gevoelens of aan de stemmingen van zijn kinderen over. Nee, het is zijn eer dat we zo Hem zoeken.

Daarom zegt de Here Jezus: Bid aldus: Onze Vader. Bid! Gebiedende wijs. Het wordt niet aan onze vrijheid overgelaten. Hij beveelt het ons. We moeten het doen.

Vandaag zijn de mensen erg op hun vrijheid gesteld. Ze willen zelf uitmaken wat ze doen of laten zullen. Ook als het om het bidden gaat. De Here Jezus gebiedt ons God als Vader aan te spreken. Wat dat betreft gaat het Nieuwe Testament ver boven het Oude uit. Ook Israël heeft God als Vader geëerd. Maar dat gebeurde sporadisch.

In het Nieuwe Testament is dat anders. Daar wordt God uitbundig als Vader geprezen. Geen wonder! Want hoe uniek heeft Hij niet laten zien, dat zijn hart er naar uitgaat om ons terug te krijgen als kinderen. Hierin is de liefde, niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon heeft gegeven tot een verzoening van onze zonden! Geliefden, nu zijn wij kinderen van God!

God is de God en Vader van onze Here Jezus Christus. Maar om Hem en door Hem, door zijn kruis is Hij ook onze God en Vader. Dat is wat! Zijn Vader onze Vader! Mensen, wat zijn we rijk geworden! Het is nauwelijks te geloven. Toch is het zo. Geen wonder dat God nu ook als Vader door ons geëerd en geprezen wil worden!

Dat betekent niet dat we Hem nooit eens met een andere naam mogen aanspreken. In de Schrift worden Hem veel meer namen toegekend. Hij is almachtig, alwetend, en oneindig. Ook barmhartig en genadig, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid. De Waarachtige en Getrouwe die niet laat varen het werk van zijn handen.

Maar de kroon van zijn heerlijke namen is de Vadersnaam. En op die naam is Hij zo gesteld dat Hij het niet aan onze gevoelens en stemmingen overlaat of we deze naam zullen gebruiken of niet. Nee, bid aldus: onze Vader.

Zeker, dan kunnen er in je leven momenten komen waarin je je afvraagt: Ben ik wel een kind van God? We kunnen zelfs door onze zonden zo'n grote schade aan ons geweten toebrengen dat we voor een tijd de genade niet ervaren, zeggen de (DL, V,5)

Maar God zou geen Vader zijn als Hij daar niets aan deed. Hij is ook Vader als wij het niet meer voelen en er totaal niet voor in de stemming zijn. Dan verandert Hij niet. Nee, want zijn eer is er mee gemoeid dat we Hem blijven zoeken met de heerlijkste naam van al zijn namen.

Vader verheugt zich er over als we Hem Vader noemen. Ook al gebeurt het dan aarzelend misschien, toch is er blijdschap bij Hem in de hemel. Maar daarom zet Hij ook

alles op alles dat we Vader blijven zeggen.

Heel de dienst van de verzoening in de kerk is één worsteling van de Geest, opdat wij dit zullen blijven zeggen. Het gaat Hem bij elke preek, bij elke sacramentsbediening, bij elk bezoek van de ouderlingen en de diakenen en ook bij de opvoeding van vader en moeder om dat "Vader-zeggen."

Daarom leerde de Here ons ook niet bidden: mijn, maar onze Vader. Hij zet ons in de kring van al zijn kinderen neer, opdat wij er bij zullen zijn tot dienst aan elkaar. Net als bij een gezin. Dan leren niet alleen vader en moeder hun peuters 'papa' en 'mama' zeggen, de broertjes en zusjes doen dat ook.

Kijk zo moeten wij als broers en zussen elkaar ook 'Abba, Vader leren zeggen. En zo nodig opnieuw leren zeggen. De gemeenschap der heiligen is daarvoor van de allergrootste betekenis.

Vergeet nooit, broeders en zusters, jongens en meisjes dat we niet op onszelf staan in de wereld. God heeft ons gezet in een gemeenschap van kinderen. Ook die is een wonder van zijn liefde. Hij gaf haar opdat wij er zullen zijn voor elkaar. In onze blijde dagen maar ook bij moeite en verdriet. En niet het minst bij zonden. Tot steun aan en gebed voor elkaar.

Telkens spoort de Bijbel ons aan om smekingen en gebeden te doen voor al de heiligen. Denk daarom bij uw bidden aan uw broeders en zusters die ziek zijn of rouw kennen of eenzaam zijn. Bewijs hun uw meeleven.

Denk ook aan de kerken in het gemeen. Ieder met haar eigen moeiten en zorgen. Denk aan de broederschap in de wereld, bijzonder als ze verdrukt wordt.

Denk aan de broeders en zusters met wie we nog niet in eenheid verbonden zijn. Het mag nooit aan ons liggen dat we gescheiden blijven. Bid om eenheid in waarheid en oprechtheid.

Bid voor wie wegdwalen van Vader. Verloren zonen en dochters komen weer Thuis mee door het gebed van de anderen.

Bid voor al de heiligen. Houd ze vast in uw gebed. Zoals de Here Jezus in de Paaszaal zijn broeders vasthield. Ik heb voor u gebeden, zegt Hij. Zoals Hij ook vandaag in de hemel voor ons pleit. Daarin moeten wij zijn navolgers zijn.

En geloof dan maar dat Vader hoort! Zelf voor u tot Hem bidt!

3. Dat is het derde: Vader-zeggen vraagt ontzag en vertrouwen. Want nu is er nog die toevoeging: "die in de hemelen zijt"

De hemel, dat is de plaats waar Vader troont.

De hemel, daar zit de Here Jezus aan Vaders rechterhand. Daar bidt Hij voor zijn kerk en regeert Hij haar en de wereld om zo de bruiloft voor te bereiden. Ik mag het ook wel zo zeggen: de hemel is de plaats waar de regeringsgebouwen staan van Gods koninkrijk. Waar zijn residentie is. En vanwaar de commando's uitgaan van het Koninkrijk van God.

Ja, maar als ik het zo zeg dan ben ik nog aan het stamelen. Want let nog even op dat meervoud: hemelen. Dat zegt echt niet dat er meer dan één hemel is. Je zou dat misschien denken als Paulus in 2 Kor. 2 over 'de derde hemel' spreekt. Toch is het zo niet.

Door het meervoud wordt de volheid van de hemel aangewezen. In 1 Kon. 8 noemt Salomo de HERE zo groot dat zelfs de hemel te klein voor Hem is. Daarom spreken we van de hemel der hemelen. Dat is de plaats waar God het allermeest aanwezig is.

God is in de hoge en het verhevene, zegt Jes. 57. Hij is zelf de Hoge en Verhevene Onze hemelse Vader is oneindig hoog en oneindig verheven. Er is een niet te berekenen afstand tussen Hem en ons. Daarom moeten we ook met diep ontzag voor Hem vervuld zijn. Met veel meer ontzag nog dan voor onze aardse Vaders.

Dat gezag wordt vandaag steeds meer gedevalueerd. Daar moeten we voor oppassen. We zien dat waar dit gezag verdwijnt, ook de HERE niet meer geëerd wordt. Wie met het 5e gebod gaat spelen, komt ook met het 1e in de knoei!

En dat neemt God niet! Hij is de Almachtige, de Alwetende, de Alomtegenwoordige die van zijn troon afgrond, zee en aard beheerst.

En daarom aller hulde waard is. Zo moet u Hem aanbidden, zegt de Here Jezus.

Maar dan lezen we ook in Jes. 57 dat Hij die woont in de hoge en in het verhevene, ook

woont bij de verbrokenen van hart en de verbrijzelden van geest. Wat een wonder! Die grote God die zo ver weg woont, is ook dicht bij zijn volk. Hij woont zelfs in ons hart door de heilige Geest.

Daarom zijn Zijn kinderen schatrijk. Ze hebben een Vader die de hemel niet kan bevatten. Toch is Hij hun God en hun Vader. Wat zal een kind van God dan ooit ontbreken? De Here Jezus zegt: Bid: Onze Vader die in de hemel is. Dat is: Zie steeds de grootheid van uw en mijn Vader. En verwacht dan veel, verwacht alles van Hem. Nou, dat kan toch bij zo'n geweldig God? Wie kan zorgen als Hij?

Aardse vaders willen graag geven. Maar ze kunnen het niet altijd. Soms willen ze ook niet. Want ze weten wat goed en niet goed voor ons is. Ze kunnen zich ook vergissen omdat ze zondige mensen zijn. Onze hemelse Vader vergist Zich nooit. Hij weet wat elk op aard' behoeft. Hij weet dat volmaakt. En Hij overziet ook alles. Tot in de eeuwigheid toe. Hij kan zo meer geven dan ooit een aards vader geven kan. Want Hij heeft de beschikking over alles. En Hij zorgt bijzonder goed voor zijn kinderen. Hij zal ons veel minder weigeren wat wij met waar geloof van Hem bidden dan aardse vaders ons aardse dingen ontzeggen.

Nee, dan geeft Hij niet altijd wat we wensen. Hij kan ook dingen geven die wij moeilijk en onverklaarbaar vinden. We kunnen voor de vraag komen te staan: Waarom doet Hij dit?

Maar vergeet ook dan niet dat we een Vader hebben met een warm hart en een open huis. Dat al wat we nodig hebben is in zijn hand.

Wat geeft het een rust Hem elke dag zo te mogen zien en zo alles van Hem te mogen verwachten. We hoeven nooit ergens over in te zitten. Want Vader is in de hemel en tegelijk dicht bij ons. Daarom mogen we alles verwachten wat we voor lichaam en ziel nodig hebben. Ja, zelfs meer. We mogen ook de bruiloft verwachten.

Want dit blijft: Die grote en verheven Vader wil met ons naar de bruiloft toe. Daarvoor heeft Hij door de Here Jezus ons verlost. Daarom vernieuwt Hij ons ook door zijn Geest. Om het bruiloftsfeest!

Amen.